

Kun Árpád

Mese apámról és a krumpliról

Ha halaszthatatlan ügyei rendes időben
máshová szólították, apám, a hétvégi paraszt,
elültette a krumplit akár késő ősszel is,
amikor a kocsmá hímjai már rég elitták

az újkrumpli árát, és csak hüledeztek,
kiröhögni már kiröhögték magukat
a szódavízzel felspriccelt sör miatt, amit
csak lepkefröccsnek hívtak, és amiért

apám engem szalajtott, míg ő maga
szilajul küzdött, a kistraktor nyergében
ülve, a MÁV-tól kibérelt, állami ugarral.
Nem a természet körforgását akarta

volna megakasztani, csak örökösen
utólag ismerte fel és leplezte le a
Lehetetlent, aki vele ezerféle alakban
szélhámoskodott. A buta krumpli, aszott,

tavalyi matuzsálem, teljes szívéből hajtani
kezdett a legutolsó melegét kiadó
földben, hálásan, hogy mégse a moslékos
vödörben végzi. Hanem hogy virágját

megcsípte a dér, lefonnyadt, de a
remény nem hagyta el, mert nem látott
kolorádóbogarat. Ahogy már lábon álló
termést se a télbe forduló határban.

Míg ki nem fagyott, bízott az apámban.